

ПОЗОР ИЛИ СЛАВА?!

„Туй що глупци вий не знайте,
позор ли е или слава...“
Христо Ботев, „В механата“

Петко ПЕТКОВ

Снаближаването на края на българското председателство на Съвета на ЕС премиерът Борисов се държи така, сякаш е хвърлил око на поста, заема от еврокомисаря по външната политика и политиката на сигурност на Евросъюза Федерика Могерини. Или сякаш очаква да го назначат за еврокомисар за Западните Балкани. Междувременно не забравя, че председателства Съвета на ЕС и разхожда своето присъствие и в Азия, и в размирния Близък изток.

Скоро след нееднозначната си визита в Москва Борисов отпътува за Измир, където се среща с турския си колега Бинали Йълдъръм. Уж поводът за визитата беше откриването на 12 юни в Ескишехир на проекта за трансанадолски газопровод (ТА-НАП), за което той трябваше „да осигури присъствие на най-високо равнище“, а кацна в Измир, само за да се здрависа с турския си колега Бинали Йълдъръм. Услужливи български „медийни пеперуди“ съобщиха, че бил поканил Йълдъръм да посети България след изборите на 24 юни, забравяйки, че ако Ердоган победи, длъжността „башибакан“ (министър-председател) ще бъде закрыта.

На стр. 2

На стр. 6

16 юни 2018 г., с. Любеново, венци на признателност поднася ген. Георги Владев, председател на „Единен казашки съюз“

ПАМЕТ ЗА ОСВОБОДИТЕЛИТЕ

ПРОКРУСТОВОТО ЛОЖЕ НА ИНТЕРЕСА

• гръцката дипломация
в преговорите за новото име
на Македония

„Нека не се страхуваме да преговаряме! За преговорите обаче са необходими подходящи ръкавици“

Джон Фицджералд Кенеди, 35-и президент на САЩ

Митко ШОПОВ

На 12 юни премиерите на Гърция - Алексис Ципрас, и на Македония - Зоран Заев, обявиха от брега на граничното за двете страни Преспанско езеро, че правителствата им постигнаха споразумение за решаване на неуредения проблем, започнал през 1991 г. с обявяване на независимостта на Македония от бившата Социалистическа федеративна република Югославия. **Договорът е със заглавие „Окончателна спогодба за решаване на различията, описани в резолюции 817 и 845 на Съвета за сигурност на ООН за прекратяване на силата на Временната спогодба от 1995 г. и за установяване на стратегическо партньорство между страните“.**

Събитието, както се очакваше, бе посрещнато с огромен интерес от западноевропейските и балканските медии. Повечето от публикациите имаха аналитичен характер и се опитваха да надникнат в детайлите на преговорите, които протекоха зад затворени врати.

На стр. 9

Един въпрос тревожи всеки истински патриот: съгласяват ли се облаците над българското бъдеще.

След фактическото предаване на позициите по въпроса за българския интерес и историческата отговорност за корена на българската духовност Македония, изникна въпросът за новата-стара заплаха - ще се превърне ли

България в утайтел на мътната бежанска вълна, която отново залива Европа, и какво означава за България прословутото европейско човеколюбие, прегръдките на Меркел и Юнкер...

В деня за парламентарен контрол - петък, 22 юни т.г., декларация от името на ПГ на „БСП за България“, оповести **Корнелия НИНОВА**, председател на коалиция „БСП за България“.

БЪЛГАРИЯ V/S БЪЛГАРИТЕ

• или има ли място за спор „бежанци“ или българи-емигранти?!

***
Днес поставяме на вашето внимание най-горещата тема в Европа в момента, която ще има последици, и то дългосрочни, и за България. **Както вече знаете, Европа отново е пред миграционна криза. Европа се раздира от противоречия. Европейските лидери са на коренно различни мнения.**

В тази ситуация, на 28.06.2018 г. предстои среща на върха, която ще се проведе в следната бурна и тежка за всички ни ситуация. **Първо**, Италия и Малта, на 11.06.2018 г., забра-

* Заглавието е на „Нова Зора“

ниха на хуманитарен плавателен съд с 600 мигранти да се доближи до техните брегове.

Второ, австрийският канцлер Курц обяви създаване на „Ос на желаещите“ за борба с нелегалната миграция, за която се разбраха вътрешните министри на Австрия, Германия и Дания.

Трето, това породило остро противоречие и противопоставяне в Германия между вътрешния министър Зеehoфер и канцлера Меркел и доведе до политическа криза в германското правителство. Вътрешният министър Зеehoфер заяви: „Не мога да работя повече с тази жена“. „Тази жена“ е г-жа Меркел. Той по-

ставя ултиматум от 2 седмици да реши въпроса, или ще нареди затваряне на границите и връщане на мигрантите. В безизходица от тези обстоятелства, председателят на ЕК Жан-Клод Юнкер свиква тази неделя (24 юни - бел. ред.) неформална среща за даване на убежище на заинтересованите страни и България е една от тях.

Тук дойде нова изненада от вчера. Вишеградската четворка заявиха, че ще бойкотират срещата на г-н Юнкер в неделя и я обявиха за неприемлива. Г-н Орбан обяви тази среща за, цитирам: „против нормалните обичаи в ЕС“.

На стр. 3

Що се отнася до откриването на ТАНАП, по който от 2019 г. към Турция и Европа трябва да потекат зезерски газ, проправителствените турски медии отразиха сбътването със заглавие, сякаш заимствани от „*присъдружните*“ на кабинета „Борисов-3“ медии у нас: „Великолепно откриване“, „Исторически проект“ и т.н. В словото си на церемонията по откриването на ТАНАП президентът Реджеп Ердоган напомни, че началният капацитет на газопровода е 16 млрд. куб. метра газ, от които 6 млрд. куб. метра ще са за Турция и 10 млрд. куб. метра - за Европа.

Борисов обра овациите на форум, организиран от Американския еврейски комитет по повод спасяването на българските евреи. Вместо да подчертае домакините по случай рождения си ден, като един „*гълъб на мира*“ и „*блестящ международен политик*“ (според Румяна Бъчварова) получи тортата от президентна на Израел. После се срещна в Иерусалим с премиера на Израел Бенямин Нетаняху, когото с „*вродената си скромност*“ похвалява за умения му да общува и с Тръмп, и с Путин. След което двамата обсъдиха въпроси на борбата с тероризма и ислямския радикализъм, както и евентуалното партньорство при производството на дроневи. Борисов посети от-

името, Скопие се задължава да смени името на държавата на Република Северна Македония. Премиерт на Гърция оправда компромиса с името, изтъквайки връзката му с ангажимента на Скопие да спре да се представя за наследник на империята на Александър Македонски. С изненада уста тановихме, че новото име на Македония устройва и управляващите в София, които доскоро твърдят, че използването на географски определения е неприемливо. Сега, без дори да е прочела текста на гръцко-македонския договор, Екатерина Захариева заяви, че името Северна Македония е „добро“, понеже „целта на България била интеграцията на Македония в НАТО и

публика Македония, а не с Република Северна Македония? Ако пък Зоран Заев се задържа на власт, някой в българското правителство трябва да си спомни как в словото си на българското войнишко гробище в Ново село той изтъкна заслугите за освобождаването на Македония на живеещите там македонци, гърци, турци и власи, но за българите дори не спомена!

Нека не бѫда лош пророк, но ми се струва, че попарата, забъркана от това наше правителство, благодарение на безхаберията и неподкрепената с нищо самонадеяност на някои от неговите членове, ще я сърбат редица бъдещи поколения и правителства на Бълга-

ревани за изгубените територии в Гърция. За съжаление Борисов, Захариева и компания наляпаха гръцката въздица и са на път да постигнат непостижимото за други правителства: **възможността за пълно скъсване на отношенията с държавата на най-близкия ни народ на Балканите**. Толкова близък, че след като официална София натресе България в два обречени съюза – НАТО и ЕС, сега се мъчи да направи същото и с Македония. Един вид, като ще се давим, поне да се давим заедно! Каква полза има от такъв видлика на Бойко Борисов, ако се окаже, че всъщност продължава да обслужва не българските, но дори македонските, а гръцките и албански-

ПОЗОР ИЛИ СЛАВА?!

Този капацитет щял да бъде разширен първоначално до 22 млрд. куб. метра, а след допълнителните инвестиции – до 31 млрд. куб. метра. **Тоест, едва след разширението ще могат да се заделят никакви количества азерски газ и за България**. Дотогава руските ни газови доставчици остават без алтернатива, а предъвкваният газов хъб „Балкан“ все така ще витае в сферата на пропагандните фантазии и мечтания.

ново Божий гроб, беше приет от православния патриарх на Иерусалим и за втори път стана хаджия. „*Присъдружните*“ на властта в България медии го нарекоха „*истински хаджия*“. Лъжливиците, сиреч фейк-хаджии, да се разпознаят... Завръщайки се в родния град, Борисов може би съжали, че не е удължил командировката. Тук се сблъска отново с протести на родители на деца с увреждания и с критики по повод гибелта на двамата военни пилоти в авиобаза „Крумово“ и безхаберията на МВР, което допусна беглецът от Централния софийски затвор Владимир Пелов и бившият му сподвижник Марио Панчев да се изпозастреят насред Ботевград, вместо да бъдат заловени. Като капак на всичко в Гърция и Македония започнаха бурни протести срещу гръцко-македонския договор. Последните подписи под него положиха на 17 юни край Преспанското езеро външните министри на двете страни Никос Коциас и Никола Димитров. По силата на този документ, за който някои коментатори прибиръзано твърдят, че бил сложил край на една 27-годишна криза за

ЕС“. Не е ясно кой е вложил в папагалската й уста тези думи, но Захариева направо заблудно своя началник Бойко Борисов. Единствено президентът Радев поиска гаранции от Скопие, че няма да претендира за български територии, история и въображаеми малцинства. На свой ред президентът на Македония Георге Иванов, който пристигна в София, заяви, че членството в НАТО и ЕС не може да служи като алиби за опасни и вредни за Македония договорки. Борисов и Захариева отказаха да се срещнат с Иванов, но дали осъзнават, че подписаният от тях българско-македонски договор за добросъседство и приятелство всъсем не врѣзва рѣцете на македонистите по отношение на историята и територията на България. България не е страна по договора между Атина и Скопие. Този договор защитава единствено гръцките национални интереси, а те не са интересите на България. Излиза, че българското правителство е поработило здраво в интерес на Гърция, а самият Борисов е бил използван от Ципрас като мача по същия начин, по който Ердоган и Йълдърѳм го ползват като пощенски гълъб за предаване на техните послания до Меркел и ЕК. Тази роля в нечии очи може и да изглежда важна, но какво ще стане, ако кабинетите на Ципрас и Заев бѫдат пометени от протестите? Ще скъсаме ли дипломатическите отношения с двете си съседки, или ще сменим плочата? Ами ако ВМРО ДПМНЕ се върне на власт и каже, че договорът за приятелство и добросъседство с България е невалиден, понеже е подписан с Ре-

рия. Добре поне, че Светият синод на БПЦ не клѳвна на въздицата за „*майчинството*“ спрямо Македонската православна църква, чието ръководство цели единствено признаването на нейната автокефалност, тоест самоуправление. Македония не е само най-романтичната, но и най-трагичната и фатална част от българската история след Освобождението. Това не бива да се забравя. Защото две и половина национални катастрофи са свързани с неистовия стремеж на някои български политици да се окъпят в славата на „*обединители на българския народ*“, противопоставяйки се едновременно на всичките ни балкански съседи. Една нова такава авантюра може да се окаже и последна.

А въпросът за името на Република Македония изобщо не е толкова първичен, колкото го изкарват националистите в Гърция и тези край Вардара. Защото тя носеше същото име като част от СФРЮ, без да има никакви обструкции от страна на Атина. Понеже Гърция разглеждаше Югославия като усмирительна риза за българските, не за македонските реваншистки претенции към Западна Тракия и Беломорието. Това беше цялата аргументация на върволица гръцки правителства. А посредством бруталните си кражби на чужда антична и по-нова история и култура, Скопие само подклаждаше страховете на гръцки и български. Без официален отказ от тази практика името на Република Македония няма никакво значение. То е само видимата част на айсберга. Същинската е страхът македонците да не поискат обединение с България и

те интереси? Междувпрочем, на албанците им е все едно как ще се нарича Република Македония, стига правителствата в Скопие да не могат да съществуват без подкрепата на албанските партии.

Невежеството и самонадеяността на българските власти са вредни и във вътрешната политика, но във външната част от българската история те винаги са оставяли особено тежки последици за няколко поколения напред. Отказът на Борисов и Захариева да разговарят с македонския президент може и да е справедлив в известен смисъл, но не бива да се забравя, че зад Георги Иванов също стоят избирателите, може би много повече, отколкото зад Зоран Заев... А това, че са седели на една маса с Хашим Тачи, би трябвало поне да ги накара да се сетят, че и в политиката следва да има поне мъничко морал.

Референдумът в Македония наесен може да отхвърли конституционните промени, предлагани от правителството на Заев, и България ще се окаже отново на губещата страна. Българският „*неутралитет*“ по гръцко-македонския спор всъщност е най-голямата услуга към гръцките реваншистки претенции към Западна Тракия и Беломорието. Това беше цялата аргументация на върволица гръцки правителства. А посредством бруталните си кражби на чужда антична и по-нова история и култура, Скопие само подклаждаше страховете на гръцки и български. Без официален отказ от тази практика името на Република Македония няма никакво значение. То е само видимата част на айсберга. Същинската е страхът македонците да не поискат обединение с България и

представена пред лидерите на партиите от Вишеградската четворка, с които подписахме обща декларация за обмяна на позиции и излизане на общи такива, на г-н Ципрас, който участваше във всички форуми на ПЕС, на г-н Педро Санчес – новия министър-председател на Испания, г-н Кошча, министър-председател на Португалия, еврокомисари и лидери от нашето политическо семейство.

Сигурно ще кажете - защо опозицията прави това, никогато не е било. **Защото става въпрос за България, за българския национален интерес и за спасяването на Европа**.

Винаги сме имали ясна позиция, още от 2013 г. и до ден-дневен, и тя ще бъде изразена пред народа ни и пред европейските лидери.

Първо - вие казвате, че трябва да осигурим работна ръка чрез бежанци. Всички в годините на прехода направихме грешки, с които изгонихме наши сънародници навън.

Ние казваме - да не ги заменяме с бежанци, да направим всичко възможно да ги върнем обратно. Пак заради грешки на всички се топим и сме в демографска катастрофа.

Вие казвате, ще поканим бежанци да ни решат демографските проблеми и да ни правят деца.

Ние казваме - дайте да предприемем мерки за българските семейства, българските млади хора, за да раждат и отглеждат децата си в България.

Имаме решение още от 2013 г. на нашия Национален съвет по тази тема, както и изразена позиция в Европарламента от същата година. **Главната цел е да избегнем превръщането на нашата страна и на Балканите в огромен бежански лагер, своеобразна буферна зона между зоните на конфликт и Шенгенската зона**.

България трябва да защити своите национални интереси в общата политика за справяне с бежанската криза, а те са: **вместо пари за интеграция, пари за връщането на нелегалните мигранти, откъдето са дошли**.

Неско са отнесени сериозно, като български, а не като партии, за да направим обратното.

Информираме **Народно събрание и българските граждани - нашите сънародници**, а след това, с **парни и разговори, които ще проведем, нашата позиция ще бъде**

БЪЛГАРИЯ V/S БЪЛГАРИТЕ

ИЛИ ИМА ЛИ МЯСТО ЗА СПОР "БЕЖАНЦИ" ИЛИ БЪЛГАРИ-ЕМИГРАНТИ?!

явил, че е в контакт с други европейски лидери и е оптимист за проекта.

Това се е случило на срещата на върха в София на 17.05.2018 г. между 28 страничленки и 5 държави от Западните Балкани. Вярно ли е това, господа управляващи? Искаме ние и българският народ да знаем - имало ли е такъв разговор и има ли опасност Балканите да се превърнат в бежански лагер, защото ние от тази

мигранти.

Въпроси, и тъй като г-н Борисов не уважава Българския парламент, те остават без отговори.

Защото в България, уважаемите български граждани, нещата стоят така: правителството на Борисов прие национална стратегия в областта на миграцията, убежището и интеграцията 2015-2020 г. - официален документ. Той започва така: Увод: В основата на настоящ-

явил, че е в контакт с други европейски лидери и е оптимист за проекта.

Това се е случило на срещата на върха в София на 17.05.2018 г. между 28 страничленки и 5 държави от Западните Балкани. Вярно ли е това, господа управляващи? Искаме ние и българският народ да знаем - имало ли е такъв разговор и има ли опасност Балканите да се превърнат в бежански лагер, защото ние от тази

мигранти.

Въпроси, и тъй като г-н Борисов не уважава Българския парламент, те остават без отговори.

Защото в България, уважаемите български граждани, нещата стоят така: правителството на Борисов прие национална стратегия в областта на миграцията, убежището и интеграцията 2015-2020 г. - официален документ. Той започва така: Увод: В основата на настоящ-

Г-жа Корнелия Нинова оповестява декларацията на ПГ на "БСП за България"

среща видяхме само разходката по „Моста на влюбените“ и нищо друго!

Вчера г-н Борисов направи две интересни и малко странни изказвания. Първо: „*Защо БСП казват, че сме вредни, като аз се разбрах с Ердоган и спрах мигрантите*“. Трябва да отдадем заслуженото и на самочувствието, и на усилията на г-н Борисов. Добре че е скромнен, както той казва, и не се хвали с успехите си, но нека и да припомним, че това споразумение не го сключи България и г-н Борисов. През 2016 г. ЕС и Турция сключиха споразумение - Турция да задържа мигрантите, а Европа да й плати 6 млрд. евро.

Но вчера имаше едно друго, подгряващо изказване от г-н Борисов: „*На БСП им спират всички фондове*“, което е лъжа, но защото му е след 10 години да повтаря едно и също - „*а на нас ни ги пускат и сега ще получим 8 % повече пари от предходния програмен период*“.

Въпрос, колеги управляващи: по коя програма са тези 8 % повече и имат ли нещо общо с темата миграция, мигранти и интеграция

среща видяхме само разходката по „Моста на влюбените“ и нищо друго!

Вчера г-н Борисов направи две интересни и малко странни изказвания. Първо: „*Защо БСП казват, че сме вредни, като аз се разбрах с Ердоган и спрах мигрантите*“. Трябва да отдадем заслуженото и на самочувствието, и на усилията на г-н Борисов. Добре че е скромнен, както той казва, и не се хвали с успехите си, но нека и да припомним, че това споразумение не го сключи България и г-н Борисов. През 2016 г. ЕС и Турция сключиха споразумение - Турция да задържа мигрантите, а Европа да й плати 6 млрд. евро.

Но вчера имаше едно друго, подгряващо изказване от г-н Борисов: „*На БСП им спират всички фондове*“, което е лъжа, но защото му е след 10 години да повтаря едно и също - „*а на нас ни ги пускат и сега ще получим 8 % повече пари от предходния програмен период*“.

Въпрос, колеги управляващи: по коя програма са тези 8 % повече и имат ли нещо общо с темата миграция, мигранти и интеграция

среща видяхме само разходката по „Моста на влюбените“ и нищо друго!

Вчера г-н Борисов направи две интересни и малко странни изказвания. Първо: „*Защо БСП казват, че сме вредни, като аз се разбрах с Ердоган и спрах мигрантите*“. Трябва да отдадем заслуженото и на самочувствието, и на усилията на г-н Борисов. Добре че е скромнен, както той казва, и не се хвали с успехите си, но нека и да припомним, че това споразумение не го сключи България и г-н Борисов. През 2016 г. ЕС и Турция сключиха споразумение - Турция да задържа мигрантите, а Европа да й плати 6 млрд. евро.

Но вчера имаше едно друго, подгряващо изказване от г-н Борисов: „*На БСП им спират всички фондове*“, което е лъжа, но защото му е след 10 години да повтаря едно и също - „*а на нас ни ги пускат и сега ще получим 8 % повече пари от предходния програмен период*“.

Въпрос, колеги управляващи: по коя програма са тези 8 % повече и имат ли нещо общо с темата миграция, мигранти и интеграция

Книгата на Николай Стариков е с цена 14 лв. и може да се закупи от офиса на ул. "Пиротска" 3 в София, както и да се поръча с обикновен пощенски запис на стойност 16 лв. (14 лв. + 2 лв. за пощенската пратка), на адрес София 1377, за Минчо Мънчев Минчев - до поискване

НЕ, ОТ БОТЕВ НЯМА ДА СЕ ОТКАЖЕМ!

• Отлъчването на поета от българската история и литература не е грешка, а престъпление
• А пък Христо Ботев загубва едва на 28 години

ПРОДЪЛЖЕНИЕ ОТ БР. 24
(12 ЮНИ 2018 Г.)

Силно влияние върху идеите и възгледите на Ботев са оказали и европейската свободолюбива мисъл, и най-вече френските социалисти-утописти. Някои от неговите идеи са повлияни от идеите на Великата френска революция. Такъв е случаят с признането на Бога на разума. В „Моята молитва“ той отрича бога, на който се кланят калуگری и попове, богът на безчестните тирани. А е за друг Бог.

„А ти, боже, на разумът, защитниците на работите, на когото щат празнуват денят скоро народител!“
Ботев разбира, че обществена система не е добра, че зло то превъзхожда доброто.

„Туй върви светит! Лъжа и робство на твоя пуста земя царува! И като залог из род в потомство ден и нощ - вечно тук преминува. И в това царство кърваво, грешно, царство на подлост, разврат и съзв, царство на скръб и зло безконецно!“

Това грешно и кърваво царство „на подлост, разврат и съзв“ трябва да се промени и преутрои.

И към поетичното, добавя публицистичното: „Сегашният обществен ред, който създава безмерно богати и безмерно сиромаси люде..., който допуца да има сунтани и капиталисти, е изворът на страдания и на турците и на българите.“ Нима тази Ботева мисъл не е актуална и днес, в началото на 21 век? Та нали сега общественят неолиберален ред непрекъснато развтрва ножицата между богати и бедни.

Петю: Ботев е социалист-утопист.

Той е великият предтеча на социалистическите идеи у нас (Г. Бакалов. Христо Ботев социалист, 1919 г.). Той пръв в българската публицистика излага утопичния социализъм. По същество Ботевите идеи предвзвват организираното развитие на социалистическото движение у нас. Георги Бакалов справедливо разкрива, че Ботев принадлежеше към една формация на социализма, предшествваща която е на научния социализъм, която е до известна степен съчетание на утопичния с научния социализъм. А Асен Златаров (1926 г.) посочва, че Ботев „носеше в своите разбираня много от идеите на утопичния социализъм“.

лизиъм“, акад. Михаил Димитров (В: Личността на Ботева. Критически преглед, София, 1938) го определя като духовен син на утопичния социализъм. Ботев е утопист, понеже в България няма развит капитализъм, а страната е в предимно феодално-поземлени отношения и с развиващо се занаятчийство. Ботев вижда социалистическите начала в „останките на патриархалността.“

Анко ИВАНОВ, доктор по философия

и негълен образ на Ботев.

Историческата и обществена оценка за Ботев като поет, поет, революционер, социалист, за неговия характер и личност, са твърде разнолики. Те най-често са подплатени от невидими на преден план идеологически мотиви и прещенки.

Като цяло никой или почти никой, а може би и малци не смеят публично изцяло да отрекат Ботев. Повечето по-

„Братският съюз на освободените племена и народи ще да даде на всеки един свой член принадлежното му място на Балканския полуостров“.
Христо Ботев

литически партии и движения се стремят да използват славата на Ботев. И много от тях го обявяват „за свой“. Какво ли не е изписано за личността на Ботев. Определили са го с епитети от „гений“ до „вагабонтин“. Но има и определени политически направления, които го отхвърлят почти изцяло. Това са предимно двете основни политически партии, формирани в страната след Освобождението – новоярките са „консерватори“ и „либерали“.

Консерваторите са наследниците на чорбаджиите и изразяват техните виджания. Няма как те да харесват и да одобряват техния „душманин“ Ботев. Известна е отрицателната позиция на Григор Начович за Ботев. Повсеместно отричане на Ботев продължава чак до Втората световна война. През 1939 г. се появява книга на някой си Макдъф: „Чий е Ботев? Нравственият лик на твоя злощещ личност. Ботев или Левски е героят на България?“. Макдъфовото отрицание достига до това, че обявява физиката на Ботев като носител на: „тъмни и необуздани животински страсти“; че у Ботев имало „страхливост, лицемерие и дезертърство“; посещавал кръчмите, „където се събира калта на човечество-“

то“; Ботев имал за цел „заприване“ на чета и т.н.

Либералите, които в по-голямата си част са бивши поборници за свобода (т.е., хъшове), с умерен тон отчитат достиженията на Ботев като поет и патриот-революционер, но поставят явен акцент върху редица „отрицателни“ страни и характеристики на Ботев. Значими в това отношение са негативните оценки на бившите хъшове и интелегенти, превърнали се след Освобождението в порядъчни и „солидни граждани“ на България.

Захари Стоянов, в биография на поета, твърди за Ботев, че: „ние нямаме работа с човек, който да е живял живот човешки, който да е бил поне един ден нормален, който да се огризжил, варил и калил в обществения процес“; че в Бесарабия Ботев „никаква книга не е взимал в ръцете си за прочитане“; че той е авантюристична натура, неспособна за усед-

нал живот и др.

Особено характерна е оценката на криещият се от турците в женски дрехи апостол (Стоян Заимов), когато Ботев върви напред срещу турците с униформа и сабя в ръка. Заимов определя Ботев като „един опасен авантюрист, от тила на обикновените букурещки вагабонти“.

В тази либерално-консервативна група се нарежда и Иван Вазов, за който Ботев „е една типична самобитна личност. Смес от ярки контрасти, светлини и сенки, у него крайността в хубавото и грозното се прекосват, съблещите чувства на трубадур на свободата братуват с най-безнаследствените житейски правила“.

Той (1892 г.) определя написаното в стихотворението „Моята молитва“ като „дебела икво и ненужно богохулство“. Явно Иван Вазов, осмян навремето от Ботев като поет, не може да му прости.

За българските анархисти Ботев е последовател на Бакунин и Прудон, отрицател на съществуващия обществен ред. Те „отлюстват“ голяма част от идеологията на Ботев и поставят само акцент върху образът му на противник на частната собственост и противник на държавата и властта, на „царе,

папи и патриарси“ (И. Правдолюб. Христо Ботев не е марксист, 1933 г.)

Противоречиво е отношението на фашистките организации и политици към делото на Ботев. Те вземат на всеръжие неговият патриотизъм, като го представят за основа на своя национализъм, фашизъм и национал-социализъм. Тези профашистки и фашистки организации, и предимно техните лидери, представят Ботев в българското общество като фашист, ратник и легионер. Фашисткия министър на народното просвещение във Второто правителство на Богдан Филов и в правителството на Добри Божилов (завеждащ катедрата по българска и славянска литература) проф. Борис Йоцов забранява честването на Христо Ботев. А той като учен е специалист по Българското възраждане и новата и най-новата българска литература!

Съвременно български неолиберали и евроатлантици (съвкупни соросиди) деидеологизират Ботев, като премълчават част от поезията и почти изцяло публицистиката на Ботев. Съвсем тенденциозно съвременните български „евроатлантици“ се стремят от образованието на дената, от народната памет да изчезнат социалните и политическите мотиви в творчеството на Ботев, развити не само в поезията, но и в неговите фейлетони и статии. Ботев е критик на западноевропейския модел на обществото. Е, как българските „евроатлантици“ да обичат Ботев, след като в неговото творчество той ясно разкрива дълбоката нелицеприятна същност на западните либерални общества.

На 3 май 1876 г. във в. „Нова България“ Ботев пише: „Ние наемаме твърде добре, че въ Европа, която се гордее съ всекакви „бозагодни“ и „человечколюбиви“ учреждения и въ която има съставени общества даже за състрадание към животно, - въ твоя съща Европа е съществувал и съществувало заговор противъ освобождението на южните славяни и пшоещите противъ свободата на всичкото човечество...“ (к.м. – А.И.)

Много често в съвременната действителност Ботев го игнорират, премълчават (т.е. „отлюстват“), изтриват от националната памет заради „Символ-верую на Българската комуна!“.

Христо БОТЕВ

Почти сичките народи и народности ще да изпроводят на виенската изложба по някое чудо, защото от тая изложба зависи щастието и нещастията на тая или оная народност. Така например, ако турската „размазанкалвас“ и „миридитската боза“ се харесат на графа Андрашия, то турската империя ще да продължи своето съществуване, а миридитите ще да влязат в числото на европейските народности; а ако „печената тиква“ на Сали ефенди и „малбешето“ на Хасан-аа не срещнат съчувствие от стараната на Австро-Унгария, то положението на Европа ще бъде твърде критическо. С една дума, от бозата и от халвата зависи равновесието на Европа, както то преди няколко години зависеше от Наполеона III. Ако да повярваме на „Neue Freie Presse“, то тая боза се приготвяла да направи големи чудеса! „Ние никога не сме мислили, че това господарство има такова индустриално развитие“ - казваме ние. Но както и да е, а турските философи са намислили да покажат пред виенските граждани сичките художествени произведения на своя османски хения², ако тие произведения и да са изработени с чужди ръце.

Аз мисля, че ако турците да би били умни хора, то тие би занесли във Виена и следующите неща: 1) една печена тиква с кълцани орехи; 2) две-три очи „иджиджики“; 3) една паница с шембе-чорбасъ; 4) една зурла и един тъпан; 5) един пехливанин (Късъ Хасан-аа) из Русчукото и 6) три-четири бръснати глави. Секи ще да се съгласи с назе, че тие шест предмета са национални произведения на турския народ, които никой не можа да му ги отнеме.

А какво щат да изпроводят на изложбата нашите православнохристияни? „Имера“ ни разказва, че гърците са намислили да занесат на изложбата няколко фалшиви древности, няколко парчета от останките на стара Елада и няколко дрешели от Византийската империя. От новите елински произведения, които ще се приготвяват за виенската изложба, по-замечателните са следующите: 1) една везаница чирози; 2) една калугерска фустанела; 3) два чифта калугерски червени гащи; най-послед 4) цариградския патриарх. Разказват, че последният предмет ще бъде „зело“³ интересен за виенските граждани и гражданци, защото подобно чудо не се е явявало ни на Олимп, ни на Св. гора, ни в Ерусалим, ни в папската столица. Едно само ни смущава. Ние не знаем още, сам ли ще да иде вселенският патриарх на тая знаменита изложба, или ще да поведе след себе си и своят клир, т.е. своите анепсии, своите архидякончета, редакторът на „Неологос“ и г-на Сардели? Ако той да би попитал назе, то ние би го посъветвали да не ходи сам, защото във Виена съществуват големи съблазни и защото само в тоя клир се заключават каноническите преимущества на фанариотското чудо.

Да говорим сега и за българите, които съставляват част от Балканския полуостров и от които зависи премъдростите на „Neue Freie Presse“. И наистина, какво мислят да изпроводят българите на тая изложба? - Отговорете де! Ако българските патриоти да би послушали мене, то аз бих ги посъветвал да изпроводят в. „Право“, „Кудуджачката“ на г. Пишурка, правосанието на г. Груева, патриотизмът на александрийските и плещките българи, търновските училища, галашката черква,

Това е характерна черта на съвременните комунистофоби и русофоби.

Ботев не е бил марксист, но той застава решително в защита на борбата на парижките комунари. Парижката комуна е имала значим отгънък в средите на българската интелгенция от Възраждането. Доминира е отрицанието. Дори Екзарх Йосиф (т.е. Лазар Йовчев) в сл. „Читалище“ пише: „Господ да запази земите ни и отечеството ни от подобни човеколюбци (т.е. парижките комунари – б.м.)“.

А в писание на Христо Г. Данов парижките комунари са наречени „парижки вагабонти“. И съвсем естествена е обратната реакция на Ботев, в защита на комунарите и техни-те идеи.

Има и нещо повече, не само символ-верую, нещо, което се премълчавало и подценявало от изследователи и публицисти. Това нещо е, че Ботев подкрепя Интернационала: „цельта на който е да съедини всичките онеправдани работници въ едно разумно и съзнателно целю, за да могат съ общи сили да се отърватъ отъ своите итедници и мърчителы - царе и капиталисты - и да си доби-

ЗНАЕШ ЛИ ТИ КОИ СМЕ?

• Всички народи ще изпроводят на виенската изложба по някое чудо

поп Арнаудова е С-ге, хаджи Иванча Х. Величкова Пенчович ефенди, отца Балабана и „Братската любов“ на букурещките българи. Ако сичкото това бъде малко, то ние трябва да изпроводиме и Дорча ефенди. Последната рядкост ние се решаваме да изпроводиме само затова, защото сме намислили да конкурираме с фанариотите. Дето иде патриархът, там трябва да иде и Дорчо ефенди. Нека и неговите видят „кой сме ние“!

Разнесъл се е слух, че г. Пискулюев, който постоянно пее химни на реките и на търсищата, приготвяла една ода и на виенската изложба; а г. Сапунов III ще да й посвети втората част от своята безмъртна поема „О българ рода“. И така, виенската изложба ще бъде знаменита от сяка една страна; но аз не съм доволен и от нея, както не съм доволен (по мнението на г-на Пахома), и от сичкия свят.

Ако би аз имал неограничена воля, то би накарал всичките фабриканти да ни направят такова едно огледало, в което да видиме не само състоянието на главите си, а и качеството на мозъците си. Това би било за нас милион пъти по-полезно, нежели сичките всемирни изложби. Ако би фабрикантите направили подобно огледало, то ние би видели, че в нашите мозъци съществува плесен, че нашият патриотизъм прилича на побеляла дре-ха, че нашата чест е съпята от рождението си, че нашето самосъзнание е изветряло, че нашата гордост е потъпкана, че нашите свещени обязанности са разпродадени, че нашите сърца спят от дългия, че нашите души са прокиснали и че нашият напредък се намира само в устата ни. Подобно огледало би могло да открие и много други неща, за които нашите българи не са ни съзнавали. Така например ние би видели, че одеските ученици харизват „Венединската библиотека“ - която е съставена от сиромашка пот - на един от българските Крезове, за да я хариге пък той на цариградското читалище. Това ни напомина приказницата за ходжата. Един ходжа открадна кравата на един сиромаш, изял месото и, а от кожата ѝ направил цървули и раздад ги на сиромасите, „за бог да прости“.

Тия неща заставяват секи да се поразмисли. Ако одеските ученици са измрели до един, то библиотеката би трябвало да стане вечно владение на „Благодетелната дружина“, която е направена само да зема имотът на мъртвите; а ако тия ученици са още живи, то би трябвало да се разпоредят със своята библиотека сами, защото г. Миронович не е техен комисонерин. А какво щат да правят търновските патриоти със своята библиотека после затварянето на училищата? Ние ги съветваме да я харижат на тревненското училище; а Трявна да хариге училището си на видинското читалище; а Видин да хариге своите учители на софийското книгохранилище; а София да хариге своето женско

„единственият изход из това грозно положение, в което се намира народът, е революцията, и то революция народна, незабавна, отчаяна; революция, която да изчисти Балканския полуостров не само от турците, които ни считат за стока и за добитъци, но и от сичко онова, което може да вреди на истинните наши стремления за пълна и абсолютна човеческа свобода.“

Христо Ботев
(“Революция народна, незабавна, отчаяна”, в „Знаме“, г. I, брой 23 от 27 юли 1875 г.)

дружество на цариградското читалище; а цариградското читалище да не харизва никому своите патриоти.

Р. С. Тая минута се известихме, че по примерът на американците българската община в Букурещ е намислила да изпроводи своята академия, заедно с професорите и с учениците, на виенската изложба и да се похвали пред светът със своите наредби. Тая академия ще да убеди сичките педагози, че началото на премъдростта е тогата.

1873 г.

Бележки

1. господарство - държава
2. хения - генция
3. зелено - много

Поводът за написването на този фейлетон от серията „Знаеш ли ти кои сме?“ е, че през 1873 г. в столицата на тогавашната Австро-Унгарска империя Виена се провежда Петото всемирно изложение, продължило от месец май до октомври 1873 г. - едно от големите събития на своето време и естествено, привлякло вниманието на хиляди посетители от цял свят. Към изложението проявили интерес и много представители на българското възражденско общество, а изложението намерило отражение и в българския печат от онова време.

Впрочем, и самата централна власт в османската империя се заела да направи по-значимо представяне на държавата си на това световно изложение. За целта била сформирана специална комисия, която трябвало да подбере експонатите, които да представят местната индустрия, художествени занаяти, култура и т. н., в това число и султанското съкровище...

Впрочем, нека четем Ботев!

ната причина да го деидеологизират.

Главният белег на съвременното отказване от Ботев е в сферата на образованието.

В учебните програми по българска литература изчезнаха повечето публицистични произведения на Ботев, редица от неговите фейлетони, писма. В обучението по история вече има акцент само на дейността на Ботев като патриот и участник в политическите събития преди Освобождението.

На стр. 6

ПАМЕТ ЗА ОСВОБОДИТЕЛИТЕ

На 16 юни т.г., в 9 часа сутринта, в околностите на радневското село Любеново, някога гара Любеново, се събраха повече от 200 души, гости и местни хора, народни представители, политици, общественици, ученици, дошли да се поклонят пред паметта и да поднесат цветя пред Казашкият гроб, както е известно това историческо място.

Поклонението вече има своя традиция - организира се за десета поредна година - от община Раднево, с. Любеново и НД "Русофили". Но сега поклонението е част и от поредица други събития, свързани с честването на 140 години от освободителната Руско-турска война от 1877-1878 г. Георги Гьокков, народен представител от ПП на „БСП за България“ и зам.-председател на парламентарната Комисия по труда, социалната и демографската политика, също почете с поклон казашкия гроб край с. Любеново.

За първи път атамани от сдружение „Единен казашки съюз“ с председател казашки генерал Георги Владев, присъстваха на церемонията. „Трябва да имаме памет за това откъде сме дошли, как са ни посрецинали тук, да сме справедливи и да съхраняваме нашата православна вяра и християнски традиции“, призова в словото си председателят на сдружението Ге-

Думи за паметта и дългата към освободителите от д-р Теньо Тенев, кмет на община Раднево

орги Владев.

А каква е предисторията? Преди 140 години, на тази дата и на това място са загинали 16 казази от трета рота на Шести сапърски батальон, участвали в Руско-турската война. Трагичният инцидент е влакова катастрофа по линията на Баронхиршовата железница. От разказите на стари хора става ясно, че причината за нещастията бил проливен дъжд, който направил подлудил Дядо-Таневия гевиз - водоскока, близо до жп-линията, а водите, поудели от пороя, направил отнесли железния път...

Година по-късно руснаци и българи издигат паметна плоча на лобното място на казашките сапъри - камък, под който намират вечен покой телата на нисши чиновци от Трета рота на Шести сапърски батальон, един старши унтер офицер - Иван Яремчук, 11 редници - Андрей Олянин, Николай

на преклонение! Ден, в който трябва да си спомним и почетем всички, дали живота си за вярата и освобождението на Отечеството. Защото истината е една! Защото е провървела от историята, от времето, от обичта между двата народа - българския и руския,

Искра ЕНЕВА

ята на Nicoleta Радинова на стихотворението „До Казашкият гроб“ с автор Искра Енева. „Вдлаи от Матушки Росии“ се казва друга поетична творба - на Жечка Минкова, посветена на казашките, в изпълнение на Александра Маринова.

Искра ЕНЕВА

Новиков, Леонтий Боровик, Прохор Шпачук, Игнатий Максимец, Василий Панчук, Никита Зароверов, Евстигней Яковлев, Лазар Горяшчук, Гаврил Мазур, Трифон Хлуплюк, денщик Юрий Рауман и още трима войници от свързочната команда.

С едноминутно мълчание своята почит засвидетелства и кметът на община Раднево д-р Теньо Тенев. „Да помним и да помним! Защото историята не дава прощане за забравата. Поклон пред загиналите за свободата на Родината. Към тях е нашата чиста човешка благодарност и признателност, която ние предаваме на идващите след нас. За да се знае, за да се помни.“

Като част от тържествения сценарий за отбелязване на паметната дата бе и рецитацията на Никоleta Радинова на стихотворението „До Казашкият гроб“ с автор Искра Енева. „Вдлаи от Матушки Росии“ се казва друга поетична творба - на Жечка Минкова, посветена на казашките, в изпълнение на Александра Маринова.

защото е скрепена с пролятата кръв“.

„България възкръсна! Камъкът, който няколко века покриваше... приживе заровения български народ... се отвали!“ - пише Българският екзарх Йосиф I в благодарствения си адрес до Царя Освободител.

Като част от тържествения сценарий за отбелязване на паметната дата бе и рецитацията на Никоleta Радинова на стихотворението „До Казашкият гроб“ с автор Искра Енева. „Вдлаи от Матушки Росии“ се казва друга поетична творба - на Жечка Минкова, посветена на казашките, в изпълнение на Александра Маринова.

СМИСЪЛЪТ НА РУСКАТА ПОЛИТИЧЕСКА НЕЕДНОЗНАЧНОСТ

НЕЕДНОЗНАЧНОСТ

В свят на универсална измама, казването на истината е революционен акт.

Джордж Оруел

Всяка малка свец осветява тъглата на тъмнината. Роджър Уотърс... ние всички имаме очаквания, които може да се окажат разочарование...

The Saker

ПРОДЪЛЖЕНИЕ ОТ БР. 25

И все пак, извън релацията технически и военни аспекти на проблема, руските зигзази оставят ужасното впечатление, че израелците нападат съюзника на Русия, после Русия обещава нещо да направи по този повод, после Нетаняху отива в Русия и Путин покорно отстъпва. Това е огромен политически шамар, който сами си удраме, и поредната голяма грешка на Путин и на другите руски ръководители.

Честно казано, най-важната руска грешка е „изобицо“ да се споменава за доставка на С-300 на сирийците.

Част сегма: уроците от „Божествената победа“ през 2006 г.

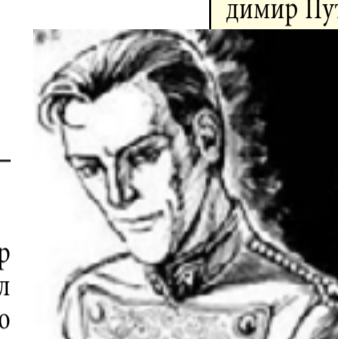
- да оцелееш, ето това бе победа

През 2006 г. „Хизбула“ нанесе огромно и крайно унизително поражение на Израел. Но има множество достоверни свидетелства, че всичко започна с една грешка. Не израелска, а на „Хизбула“. Има едно често забравяно изявление на генералния секретар на „Хизбула“ Хасан Насрала: „Съвсем не сме мислили, дори и в един процент, че завладяването ще доведе до война в такава време и от такъв мащаб. Вие ме питате дали ако съм знаел за 11 юли... дали ако съм знаел, че операцията ще отвори такава война, дали щях да го направя? Ще кажа - не, по никакъв начин“. Изумително! Хасан Насрала казва тия думи след прекрасната победа срещу „непобедимия Цахал“***!

Истината е, че Насрала недооценява жестокостта и мащабна на израелското нападение. Освен това Израел не загуби

*** Цахал или ЦАХАЛ е названието на израелските въоръжени сили (сухопътни сили, военновъздушни сили и военноморски флот).

би и сантиметър територия, а цял Ливан, не само Южен Ливан, бе жестоко бомбардиран и загинаха десетки мирни жители. „Хизбула“ унищожи няколко „неунищожими“ танка „Меркава“ и едва не потопи флагмана на израелския флот. Но в сравнение със загубите и болката, причинени от израелците, това е нищо. Дори ракетите на „Хиз-

На 18 ноември 2014 г. американският журналист Ерик Зюс пише кратък коментар, озаглавен „САЩ действат като фашистка държава“ („OpEdNews“).

Днес САЩ водят агресивна политика спрямо Русия и оказват натиск върху Европа, за да принудят държавите от ЕС да следват същата политика. Съвременната политика на САЩ по своята същност не е много различна от политиката на фашистките държави от времето на Втората световна война, когато една от основните цели бе разрушаването на Русия.

„За американците студената война“ не приключи нито с разпада на СССР, нито след това, когато икономиката, базирана на марксизма, бе отхвърлена по целия свят с изключение на Северна Корея и Куба. На практика цялостната им политика бе насочена срещу Русия, а старата ненавист продължава да гори като

була“ бяха слабо усетени от населението на Израел (най-вече станала причина за типичната израелска паника). Така че, макар политиките да не си го признават, и за двете страни бе ясно: „Хизбула“ постигна „Божествена победа“, а израелците претърпяха най-лошото поражение в своята история.

Защо, ще попитате? Прос-

На 18 май новият стар-президент на Русия, избран със 74 % от гласовете на руските избиратели, назначи за премиер Дмитрий Медведев за нов мандат. „Трябва да поемате инициативи, да използвате нестандартни подходи, да покажете модерен стил на управление“, отбеляза Владимир Путин на първата си среща с премиера и министрите в Кремъл.

Това назначение, и малкото промени в състава на правителство, за мнозина анализатори е само видимата част от айсберга на противоречията в руския елит, с които се сблъсква Владимир Путин. Очакванията бяха, че той все пак ще се възползва от явното одобрение на мнозинството от руския народ, заявено при избора му за четвърти мандат, за да се избави поне от част от редица „отровни“ фигури като Кудрин, Мутко и прочее, за които в своя анализ пише Соколов. От думите му става ясно обаче колко дълбока вода е Русия, колко сложни и взаимно свързани са процесите и механизмите във властта, какъв неизбродим лабиринт са междудържавните обвързаности, подцине-

етските войници в Германия. Всичко, което им трябва за една победа, е просто да оцелеят, защото оцеляването на противника е обратното на унищожаването; в действител-

етските войници в Германия. Всичко, което им трябва за една победа, е просто да оцелеят, защото оцеляването на противника е обратното на унищожаването; в действител-

етските войници в Германия. Всичко, което им трябва за една победа, е просто да оцелеят, защото оцеляването на противника е обратното на унищожаването; в действител-

етските войници в Германия. Всичко, което им трябва за една победа, е просто да оцелеят, защото оцеляването на противника е обратното на унищожаването; в действител-

етските войници в Германия. Всичко, което им трябва за една победа, е просто да оцелеят, защото оцеляването на противника е обратното на унищожаването; в действител-

етските войници в Германия. Всичко, което им трябва за една победа, е просто да оцелеят, защото оцеляването на противника е обратното на унищожаването; в действител-

ни или производни най-често на неогласяеми съображения, които задават графиката на сложната синусоида на руската политика, за която още Тютчев бе написал: „Умом России не понять“.

Все пак отговорите на най-важните въпроси, според The Saker са дали ще успее Русия да се освободи от финансовата и икономическата хватка на Империята, и дали бъдещето ще създаде нов тип духовни устои и морални ценности в руското общество, които то да противопостави на „триумфалното материално полуудяване“, с което бе заразено през 90-те години на миналия век.

Днешна Русия, твърди анализаторът, не се покрива нито с представата за нея отпреди 1917 г., нито с ценностите и отговорностите на Съветския съюз. Днес „Русия няма абсолютно никакво ясно и морално задължение към никого да поддържа, защитава или подготвя“. Днешна Русия, справедливо или не, видимо е намерила достатъчно основания да се откаже от всякакви идеи за благодарност и братство. Дали това е историческият път на Русия и доколко той е плодотворен, ще покаже бъдещето, в което, както твърди анализаторът, „руснаците не идват“...

етските войници в Германия. Всичко, което им трябва за една победа, е просто да оцелеят, защото оцеляването на противника е обратното на унищожаването; в действител-

етските войници в Германия. Всичко, което им трябва за една победа, е просто да оцелеят, защото оцеляването на противника е обратното на унищожаването; в действител-

етските войници в Германия. Всичко, което им трябва за една победа, е просто да оцелеят, защото оцеляването на противника е обратното на унищожаването; в действител-

етските войници в Германия. Всичко, което им трябва за една победа, е просто да оцелеят, защото оцеляването на противника е обратното на унищожаването; в действител-

етските войници в Германия. Всичко, което им трябва за една победа, е просто да оцелеят, защото оцеляването на противника е обратното на унищожаването; в действител-

етските войници в Германия. Всичко, което им трябва за една победа, е просто да оцелеят, защото оцеляването на противника е обратното на унищожаването; в действител-

НЕ, ОТ БОТЕВ НЯМА ДА СЕ ОТКАЖЕМ!

От стр. 5

Появиха се дори измислени публикации, че Ботев не бил писател, „Символ-верую на българската комуна“, че Ботев не бил убит от турците и т.н. По същество върви бавен, почти незабележим процес на отлъчване на Ботев от българската история и литература. И разбира се, това не се прави пряко и лично от Сорос, а от добре платените „колониални“ чиновници, т.нар. „експерти“ от образователното министерство, отделни историци и литератори от СУ „Св. Климент Охридски“, Нов български университет, Югозападния университет и редица жур-

налисти. В съвременната епоха, бавно и постепенно в полето на забравата са оставени идейните, политически и социални основи на дейността на Ботев. Бавно и постепенно се премълчават и изличават от народната памет идеите на Ботев. Съхранява се само представата за значимостта на неговата поезия и неговата позиция на български патриот. Вярно е, че конкретната историческа задача на българите по времето на Ботев и Левски е развитие на патриотизма и националното освобождение чрез революционна борба. Но това не знае, че не имало класи (чорбаджии и сиромаси) и че не е имало нужда от социална свобода.

В заключение, в съвременни условия е актуална не само поезията на Ботев, но и неговата публицистика, а тя е национално и социално ориентирана. Нека съвременните съдници на Ботев да се огледат първо в себе си. Да проверят дали те самите са безгрешни и тогава да изваждат за преден план отделни незначителни случки и факти от живота и дейността на Ботев. И то извън контекста на историческата епоха. Ботев загива само на 28 години. И най-после трябва да си припомним какво е казал за него един друг пренебрегван днес български великан - Любен Каравелов. Той е казал за Ботев: „млад е, неопитен е, но

той човек е гений, а на такива хора и историята, и човечеството прощават“. Младешките му буйства и прищевки отдавна са прости. Остава величието на цялостната Ботева личност. И на нас, простосмъртните, ни остава не само да се възхищаваме от неговата гениална поезия, но и да вникнем в неговите идеи и дело и да се стремим в съвременните нови условия да отстояваме определени, заложени от него принципи. Ботев е знаме на българския народ и това знаме трябва да го пазим. Времето се променя, променят се и обществата. Сега обществените потребности в България са раз-

лични от Ботева епоха. Но идеалът на Ботев остава. И от него няма да ни откажат и няма самите ние да се откажем. Той е трън в очите на съвременните неолиберали-глобалисти и евроатлантици. Днес са променени методите, средствата и хората, които работят за постигането на идеала. Сега в обществото борбата е не толкова за политическо и национално освобождение, а за политическа свобода, т.е. демокрация без олигархия и мутри. Но остава и Ботевият идеал за социална свобода, за по-добър живот на обикновените хора (сегашните сиромаси, т.е. работещи бедни и безработни). 2 юни 2018 г.

Само че този път руснаците казаха и направиха някои неща, които хвърлиха съчки в „огъня“ на ненавистниците на Путин. Единственият начин да се преобърне ситуацията, е да се предприемат реални действия, които да покажат, че те бъркат.

Точно сега, като резултат от пи-ар-бедствия, които сама си причини, Русия изглежда твърде лошо, дори вътре в Русия

нистка Империя, особено след като неоконс превърнаха Тръмп в свой покорен лакей.

В тази, а и в много други области, Русия трябва да следва примера на Иран, чиито ръководители показаха много повече морал и принципи в политиката, въпреки че Иран е много по-малък и по-слаб от Русия.

През 2006 г. приблизително хиляда мъже от „Хизбула“ се осмелиха да противостоят на цялата англо-ционистка Империя (САЩ, както винаги, изцяло

неприятни въпроси, на които трябва да се отговори, и то едновременно. Засега, както казват в САЩ, *„трябва да се надяваме на по-доброто, да се съгласим с нещото средно“*.

И Библията ни предупреждава да не си правим кумири: „Не се уповавайте на князе, нито на човешки син, в когото няма спасение“ (Псалтир, пс. 146:3). Всемирното зло, против което се борим, днес се представя във вида на англо-

на марксизма-ленинизма.

90-те години на 20 век отбелязаха пълния триумф на материалното полуудяване. За разлика от „Хизбула“ или Иран обаче, *„Нова Русия“* (харесва ми да я наричам така), не се основава на нищо, освен на конституцията, написана в по-голямата си част от американски съветници и техните марионетки, и най-общо противодействия на западния цивилизационен модел (особено след 2014 г.).

Да си против, не е вдъх-

ни в руската история. Бих казал, че те са единствената организация в съвременна Русия, чиито корени са по-стари от революцията от 1917 г., а дори и много преди нея. Самият аз съм „белогвардейски“ потомък и винаги ми е било странно и чудно колко са ми близки руските военни офицери за разлика от руските граждани. Често ми се струва, че има два типа руснаци, които съществуват едновременно: „новите руснаци“ (това се нуждае от свят-

СМИСЪЛЪТ НА РУСКАТА ПОЛИТИЧЕСКА

мнозина привърженици на Путин са объркани, разтревожени и разочаровани.

В отношенията навън, и сирийците, и особено иранците, трябва да приемат факта, че Русия не е идеалният съюзник, който може и да помогне, но винаги поставя своите лични интереси над всички други.

В лично писмо до мен Ерик Зюс **** пише: *„Мисля, че Путин и Нетаняху се договориха докде може да стигне Израел и с какво ще е съгласна Русия - и какво сътрудничество ще си подсигурят взаимно - очертавайки червената линия на приемливост за всяка страна“*.

Според мен Зюс е хванал същността, но също така мисля, че Путин бърка, опитвайки се да се споразумее с Израел, особено ако споразумяването е за сметка на Иран. **Осташко е прав.** Обективно Израел почти няма какво да предложи на Русия. Но ако сътрудничеството между Русия и Израел продължи, и особено ако Иран бъде нападан, ние ще знаем, че това е политиката на израелското лоби вътре в Русия, което работи срещу руските национални интереси. **Всъщност, скоро ще разберем.**

Засега обаче Лавров не може да се опитва да сключи споразумение с Израел, и едновременно да се оплаква, че *„планът на САЩ за развъртане на арабски войски в Сирия „нарушава суверенитета“!*

Ами как стои въпросът с несвършващите израелски нарушения срещу суверенитета на Сирия? Защо това е по-малко отблъскващо от онова, което правят САЩ? Нима подобни извления не са пълно лицемерие?

Емо тук булжаме егин парогокс:

Путин многократно критикува западната аморалност и имперска политика (в Мюнхен и в ООН). Но Путин никога нищо не е казал за пълната аморалност на държавата Израел. И все пак Израел е притегателният център, свързващото звено в цялата англо-цио-

НЕЕДНОЗНАЧНОСТ

Учебни маневри на израелски войски с танкове „Меркава“ в северната част на Голанските възвишения като симулация на действия при евентуален конфликт с „Хизбула“ (13 септември 2017 г.)

подкрепиха Израел) и преуспяха. Руските войници едно след друго показват, включително и наскоро в Сирия, че притежават същата голяма храброст. Обаче руските политици изглеждат са по-равнодушни и корумпирани, и винаги има риск Путин постепенно да става повече политик и по-малко войник. **На свой ред, това значи, че ние, които сме срещу Империята и подкрепяме Путин и Русия, задължително трябва ясно да подчертаем, че подкрепата трябва да е мотивирана от редица морални и духовни принципи, а не просто върност на принципа „това е моята страна, все едно дали е права, или не“, или нещо по-лошо – „врагът на моя враг е мой приятел“**.

Ако Путин продължи опитите си да умиротворява израелците, властта в Русия може да бъде завзета от опозиция от нов тип, и също така едно ново вътрешно напрежение може да се добави към вече съществуващото външно напрежение.

Сега Путин все още притежава остатъчния *„капитал на доверие“*, въпреки скоршите грешки. Но те поставят и маса

ционистка Империя и е многопо-дълбоко, духовно зло: *„по-неже нашата борба не е против кръв и плът, а против началствата, против властите, против светоуправниците на тъмнината от този век, против поднебесните духове на злото“* (Еф. 6:12)

Младите мъже и жени от шиитското движение „Амал“ разбирали правилно всичко, тъй като избрали име за своето движение *„Партия на Бога“*, когато създават през 1985 г. „Хизбула“. И Иран бил прав, когато станал Ислямска република: ако искаме да поразим Империята, трябва да поставим въпросите на духа и моралните критерии над обикновените *„прагматични“* световни политически сметки или национална / етническа лоялност - **така може да поразим онези, които оценяват в долари абсолютно всичко, което виждат наоколо с тесния си материалистичен взор.**

Заключение второ:

въпросът за *„руските ценности“*.

Руската политическа нееднозначност е прекият резултат от това, че Русия, като единно цяло, е длъжна да определи какви са *„руските ценности“*. Исторически Русия се основава на Патриархалното християнство и на Римския цивилизационен модел, а Съветският съюз -

ветното определение) и корупцията на военните офицери (съветски или постсъветски). Тъкмо тези последните предизвикват у мен инстинктивно чувство и често ги възприемам като свое семейство. Казаното едва ли може да се нарече научно наблюдение, но това е моят личен опит.)

Има голяма вероятност Израел да провокира американска атака срещу Иран. И ако / и когато, това се случи, ще бъде началото на политическа криза вътре в Русия, защото пространството на днешната политическа неопределеност рязко ще се смали. Русия, опирайки се на своите морални и прагматични основания, ще трябва да реши дали може да си позволи да остане встрани, или не. Изборът едва ли ще е лесен, понеже по въпроса какво да се прави, няма да е възможно консенсус сред управляващия елит.

Залогът е много висок, а последиците от бездействието - непосилни. Надявам се на това, че голям военен конфликт ще има за резултат рязко нарастване на влиянието и властта на военното *„лоби“* в Кремъл. Фактически ще е неизбежно да се преразгледа проблема за Израел и ционизма, както и проликта ще се окаже несъстоятелна - в най-добрия случай.

Докато Русия не определи ясно и не озвучи редица духовни / морални ценности, зад които застава, днешните зигзаци ще продължат, а руската политика ще се оказва несъстоятелна - в най-добрия случай.

(Забележка. *Иска ми се да противопоставя на руското общество като цяло руските въоръжени сили, които освен че притежават първокласно въоръжение, притежават и много силен и категоричен характер и твърдо, като камък, съзнание и ясно разбиране какво защитават. Затова руските войници неизменно и спонтанно пожелават да си пожертват живота. Подобна категоричност липсва сред руското гражданско общество, а руските политици, които не са по-добри от онези, където и да било другаде, често се възползват от това.*

Руските въоръжени сили, освен всичко друго, са организацията с най-силна историческа памет и най-дълбоки коре-

ни в руската история. Бих казал, че те са единствената организация в съвременна Русия, чиито корени са по-стари от революцията от 1917 г., а дори и много преди нея. Самият аз съм „белогвардейски“ потомък и винаги ми е било странно и чудно колко са ми близки руските военни офицери за разлика от руските граждани. Често ми се струва, че има два типа руснаци, които съществуват едновременно: „новите руснаци“ (това се нуждае от свят-

неприятни въпроси, на които трябва да се отговори, и то едновременно. Засега, както казват в САЩ, *„трябва да се надяваме на по-доброто, да се съгласим с нещото средно“*.

И Библията ни предупреждава да не си правим кумири: „Не се уповавайте на князе, нито на човешки син, в когото няма спасение“ (Псалтир, пс. 146:3). Всемирното зло, против което се борим, днес се представя във вида на англо-

на марксизма-ленинизма.

90-те години на 20 век отбелязаха пълния триумф на материалното полуудяване. За разлика от „Хизбула“ или Иран обаче, *„Нова Русия“* (харесва ми да я наричам така), не се основава на нищо, освен на конституцията, написана в по-голямата си част от американски съветници и техните марионетки, и най-общо противодействия на западния цивилизационен модел (особено след 2014 г.).

Да си против, не е вдъх-

ни в руската история. Бих казал, че те са единствената организация в съвременна Русия, чиито корени са по-стари от революцията от 1917 г., а дори и много преди нея. Самият аз съм „белогвардейски“ потомък и винаги ми е било странно и чудно колко са ми близки руските военни офицери за разлика от руските граждани. Често ми се струва, че има два типа руснаци, които съществуват едновременно: „новите руснаци“ (това се нуждае от свят-

„The Vineyard of The Saker“
1 април 2018 г.

Превод Илияна Велева

Унас, през цялата тази седмица, лайтмотивът в предаванията и материалите на родните ни телевизии и „правилни“ печатни медии беше повторение - до вътръсване - на Брюкселската и Вашингтонската позиции за перспективите пред европейската и атлантическата ориентация на Македония... И за приноса на нашето европредседателство за подписване на споразумението.

Друго, разбира се, не можеше и да се очаква, след като тонът бе зададен от премиера Борисов, който възторжено възкликна: *„Поздравявам Заев и Ципрас за храбрата крачка, Македония е пред ЕС и НАТО!“* А възнната министърка Екатерина Захариева, в интервю за БНР, наду балона за българския принос във връзка с подписването на договора между Гърция и Македония за решаване на спора за името. *„Вярвам, че усилията, които полагат двете правителства в Гърция и в Македония, че усилията, които полага и ще продължи да полага България и българското правителство, и целият Европейски съюз, и не само целият Европейски съюз, а и целият свят, да се приключи този 27-годишен спор, ще доведат дотам, че на 26-30 Република Македония за започне преговорите“*, каза Захариева.

За огорчение на управляващите българския принос, който г-жа Захариева постави пред този на Брюксел и Вашингтон, не бе споменат от нито една западна медия, в това число и от гръцките.

Повече от седмици нашата дипломация

и големите медии - с малки изключения - почти не коментират най-важните въпроси, свързани със съдържанието на споразумението, ползите и последствията за Гърция и Македония. Нито пък отразено върху статуквото в региона и най-вече върху българския национален интерес.

Отговорите на тези въпроси, както твърдят и гръцките политически анализатори и дипломатически източници пред авторитетния в „Вима“, следва да се търсят в историята на проблема (който нашите политици, оказа се, не познават), и зад затворените врати на преговорите.

Не считам за необходимо сега да се спираме подробно на историята на проблема в отношенията между Гърция и Македония. Това е една голяма тема и досега е разисквана многократно на страниците на нашия вестник.

За нас интерес представляват сега най-важните акценти в съдържанието на вече сключеното споразумение, кой спечели и кой загуби и как то ще рефлектира върху националните ни интереси в региона, в който живеем.

Преди това обаче е важно **да направим едно уточнение.**

В нашия текст си към въ-

ПРОКРУСТОВОТО ЛОЖЕ НА ИНТЕРЕСА

проса за сключеното споразумение между Гърция и Македония нашите управляващи се ръководеха главно от желанието да угодят на своите „началници“ във Вашингтон и Брюксел. А тези „началници“ искат ускорена военна и политическа интеграция на Западните Балкани, за да бъде ликвидирано руското влияние в региона, без да се замислят за последствията. И обратното - управляващите от Скопие, и най-вече от Атина, воюваха на масата на преговорите за отстояване на собствените си национални (или по-скоро националистически интереси). В полза на тази кауза по време на преговорите с Македония бяха използвани, разбира се, не без мълчаливото съгласие на управляващата в Гърция партия СИРИЗА, както „спонтанния народен“ натиск, така и гръмките заявления на опозицията против споразумението в лицето на дясната, „Нова демокрация“ (НД).

Тези акции доформиха условията за дипломатически успех на гръцката страна в преговорите по окончателния текст на документа.

Що се отнася до *„бунта“* на гръцката опозиция относно позицията на правителството на Ципрас, и той може да бъде определен като бутофорен и повече за вътрешна употреба.

Според статия на един от редакторите в най-влиятелния германски дясноцентристки вестник „Франкфуртер Алгемайне Цайтунг“ (Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ)), в която се цитират източници от управляващите в Берлин: *„Г-н Кириакос Мицотакис - председател на НД, многократно обещаваха, че като евентуален бъдещ министър-председател няма да денонсира споразумение на правителството на СИРИЗА за новото име на Македония“*. И така, редакторът на FAZ определил *„силно агресивната позиция на Мицотакис срещу споразумението като изненадваща“* и я отдавал на обстоятелството, че *„той вероятно трябва да покаже несъгласие не само за да не загуби подкрепата на дясното крило на своята партия, но и за да предотврати създаването на нова партия вдясно от НД“*.

Във връзка с тази публикация бе поискано Мицотакис да отговори честно пред обществеността верни ли са твърденията на FAZ. Кириакос Мицотакис отговори типично по византийски на въпроса: *„Председателят на партията говори на един и същ език във и извън страната“*. Налисто блестящо!

Показателен за нагласата на гръцкия политически естаблишмънт по споразумението с Македония е и фактът,

че правителството на Ципрас оцеля при вота на недоверие със 153 срещу 127 гласа. Лидерът на партия *„Независими гръци“* Панос Каменос, която е коалиционен партньор на СИРИЗА, изпълни обещанието си, че няма да сваля правителството, въпреки че е против споразумението за името на Македония.

Но да се върнем към онова, което се случи на

12 юни на брега на Преспанското езеро.

През последните дни в западната преса често се задаваше въпросът *„та добра или лоша сделка е, и кой повече печели от нея?“*

Отговорът на този въпрос не е еднозначен.

Споразумението е компромис и като всеки компромис, съдържа както положителни, така и отрицателни елементи.

Задълбоченото вникване в съдържанието на документа показва, че за гръцката страна проблематични са първите, а за македонците вторите, и следователно от нея най-много спечелиха гръците.

Каково точно в крайна сметка съдържа окончателната спогодба за решаване на различията, описани в резолюции 817 и 845 на Съвета за сигурност на ООН за прекратяване на силата на Временната спогодба от 1995 г. и за установяване на стратегическо партньорство между страните, което ни дава основание да твърдим, че гръците спечелиха?

Съдържанието на споразумението условно обхваща три раздела:

Първият се отнася до новото име и неговия обхват, както и до свързаните с него въпроси за гражданството и езика.

Вторият обхваща въпросите с иредентизма, по-специално опасността от потенциалните теориториални претенции и обсебването от македонска страна на древногръцкото македонско историческо наследство и култура.

Третият разглежда процедурите, които следва да се изпълнят, за да се присъедини Република Северна Македония (РСМ) към Атлантическия алианс.

По въпроса за името, гражданството и езика, по настояване

на гръцката страна, доста по-робно и много внимателно се дефинират различните значения, които двете страни отдават на термините *„Македония“* и *„македонски“*.

Двете страни се споразумяват по термина *„erga omnes“* (за обща употреба) да се ползва името *„Република Северна Македония“*. Английският аналог на това име следва да е *„Republic of North Macedonia“*, а не както се предлагаше по-рано от Матю Нимиц *„Republic of Northern Macedonia“*.

Това гръци и по-широко тълкуване.

Компетентните гръцки дипломатически източници твърдят, че в първия случай **прилагателното „Северен“**

най-точно определя географското място на съседната държава, а в американското предложение терминът *„до ключ“* - до края на 2018 г., както е предвидено в член 1 (ал. 4 буква д). Едва тогава Гърция ще ратифицира споразумението и ще влезе в сила. След като това е направено, новото име и свързаната с него терминология ще бъде използвана във всички *„международни, многостранни и регионални организации, институции и форуми, в това число всички срещи и кореспонденция и всички двустранни отношения с всички държави-членки на ООН“*.

Важен момент е също, че Македония се задължава да информира всички гореспоменати страни, които трябва да използват новото име и свързаната терминология.

Опитните наблюдатели, които преди това са се занимавали в дълбочина с преговорите по смяна на името на Македония, смятат, че гръцката страна ще има повече проблеми с контрола по приложението от македонска страна на изискванията по адаптиране на документи и хардуера, които използват институциите на Македония във връзка с името.

Реалността е такава - обикновено зад затворените врати на гръцката дипломация Атина често даваше знаци, че изглежда склонна да приеме име на Македония, свързано с географски контекст, стига то да не влиза в остро противоречие с гръцкия национален интерес.

На 20 януари т.г. гръцкият премиер Алексис Ципрас заяви пред в. „Етнос“: *„Съвсем противоречиво на историята и абстрактно е някой да поиска етническа идентификация с Македония“*, каза Ципрас. Той обаче смята, че не е абсурдно терминът *Македония* да бъде включен в едно сложно име, с географско или времево определение, *„така че да бъде ясно, че никой няма претенции за територията или историята на другите народи“* - „компромис“, който неговото правителство направи на преговорите.

Както споменахме, новото име на Македония е сложно име

с географско определение и е било неофициална позиция на всички гръцки правителства след подписването на Временното споразумение през 1995 г. и след това.

Що се отнася до отговорността по смяна на името, то тя пада изцяло върху македонската страна.

Македония, след като ратифицира споразумението в своя парламент, се ангажира да пристъпи към референдум (който няма задължителен характер за властите) и конституционна промяна. В член 1 (параграф 11) се отбелязва, че *„тази промяна ще бъде извършена еднократно с една промяна“*.

Всъщност македонската страна трябва да завърши процедурите по името, предвидени в споразумението *„до ключ“* - до края на 2018 г., както е предвидено в член 1 (ал. 4 буква д). Едва тогава Гърция ще ратифицира споразумението и ще влезе в сила.

След като това е направено, новото име и свързаната с него терминология ще бъде използвана във всички *„международни, многостранни и регионални организации, институции и форуми, в това число всички срещи и кореспонденция и всички двустранни отношения с всички държави-членки на ООН“*.

Важен момент е също, че Македония се задължава да информира всички гореспоменати страни, които трябва да използват новото име и свързаната терминология.

Опитните наблюдатели, които преди това са се занимавали в дълбочина с преговорите по смяна на името на Македония, смятат, че гръцката страна ще има повече проблеми с контрола по приложението от македонска страна на изискванията по адаптиране на документи и хардуера, които използват институциите на Македония във връзка с името.

Определеният 8 споразумението период до 5 години (технически преходен период),

за адаптиране на официалните документи и материали, използвани за международна и външна употреба, е доста дълъг и това основателно тревожи гръцката страна.

Технически, това не е възможно да стане по-рано, защото е обвързано с кандидатстването и приемането на Македония в ЕС. Процедурно, промяната на документи само за вътрешно ползване *„започва от откриването на всяка преговорна глава на ЕС в съответната област (например правосъдие) и ще приключи в рамките на пет години, до приемането“*.

На стр. 10

Последният закон за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОБВВПИ), обн. ДВ бр.73/17.IX.2010 г., за 8 години досега е изменян и допълван общо 21 пъти.

Мотивите винаги са били, че се усъвършенстват правните норми и се синхронизира българското с европейското законодателство като членове на ЕС. Както се казва, *„пътят към ада винаги е осеян с добри намерения“*.

Промените стават все по-реактивни в изискванията към гражданите и притежаваните от тях оръжия за лов, спорт, самоотбрана, охрана, колекционирание, исторически възстановки и пр. В последните години обяснението е, че това са мерки срещу терористичните актове и организираната престъпност.

Безспорно оръжията, боеприпасите и взривните вещества са изделия с всякаква обществена опасност и всяка държава през

столетията е упражнявала различен контрол върху тях под претекст за защита на обществената безопасност и правовия ред, но и за да... гарантират своята власт над народа. **Защото въоръженият народ е много по-категоричен в претенциите си спрямо управляващите и е в състояние при определени условия да се противопостави ефикасно на незаконосъобразните им действия**, както и срещу чужди нашествия, наред с армията и силите за вътрешна сигурност.

В своята нова 140-годишна история България като държава и нейният народ са **обезоръжавани няколко пъти**.

Първият път е в резултат на Ньойския договор от 27 ноември 1919 г., с който България завършва Първата световна война. Под зоркото око на Съюзническата контролна комисия България е лишена от правото да притежава самолети, кораби, танкове, оръдия и съответни боеприпаси, ремонтни работилници и пр. За вой-

ДОЛУ РЪЦЕТЕ ОТ ОРЪЖИЕТО

ската (наборната служба е премахната!) се предвиждат 20 000 пушки, за пограничната стража - 3 000 пушки, и за полицията - 10 000 пушки. Според договора страната ни е задължена да обезоръжи и населението си. За целта е приет „Закон за обезоръжаване на населението в България, съгласно Ньойския договор“ (ДВ, година XLIV, бр. 84 / 18.VII.1922 г.). С него се изисква, под страх от глоба 1 000 лв. и затвор до 3 месеца, в срок от 40 дни да се предадат или изземат от гражданите всички видове огнестрелно оръжие, използвано в армията – у нас и в съседните страни (трофейно), без ловното оръжие и пистолети и револверите с калибр 6.35 мм, и цев не по-дълга от 100 мм, които се считат оръжия за самоотбрана.

Правя тази ретроспекция, тъй като 100 години след Ньойския гуктам

българската армия и полицията се намират в аналогично положение. Като че ли внучите и правнучите на господаря от Ньой (ЕС) са преписали клаузите на договора, когато ни поставяха условията за приемане в Европейския съюз, но преди това за членове на НАТО. Условието бяха да се освободим от „*излишните*“ вече оръжия и естествено, най-напред от ракетите „СС-23“, самолетите, танковете, бронетранспортьорите, артилерийските системи, а след това и от пехотното въоръжение - комплексите “Стрела”, за борба с нисколетази самолети и въртолети, гранатомети, картчечници, автомати, карабини и пр.

Сега предстои армията да започне отново да се въоръжава, като начало - срещу 4-5 милиарда от гърба на българския данъкоплатец, естествено, с оръжията, произведжани в страните на нашите съюзници от НАТО, някои от които отдавна излезли от въоръжение!

За това досега един след друг се навързваха все нови и нови планове: за съкращаване на българските въоръжени сили; за премахване на наборната военна служба; за унищожаване на тежкото въоръжение и свеждането му до нищожни размери; за разпродаване на активите на армията, на военновременните мобилизационни запаси и т.н. Подобно разоръжаване постигна и полицията, включително граничната, която не разполага с „*дълго*

НА НАРОДА!

Сливенско шишане, украсено с техниката “сърма” и “харе”, втората половина на 19 в. (историческо оръжие)

оръжие” (автомати и карабини) и затова охранява българската държава (а и ЕС) с пистолети „Макаров“ с боекомплект от 16 патрона!..

Но историята продължава с поетапно фабрикуване на различни „*директиви*” и „*регламенти*” на ЕС, с които постепенно се извършва обезоръжаване и на българското население, което притежава на различни основна огнестрелно оръжие за лов, спорт, самоотбрана, колекционирание, изложби, исторически възстановки и др.

Такава е и последната Директива /ЕС/ 2017/853 от 17 май 2017 г., която е „*трансноцирпрана*” в проект на МВР за изменение и допълнение на ЗОБВВПИ.

В проекта дословно и безкритично се възпроизвеждат текстовите от директивата, която е „*препоръчителна*”, за разлика от т.нар. регламент, който е задължителен и става част от вътрешното законодателство на страните в ЕС. С нея се засягат правата и законните интереси на стотици хиляди български граждани.

Трябва да се изтъкне, че по време на действащата сега закон за оръжията няма извършени терористични актове, включително с „*реактивирани*” оръжия след „*дезактивирането*” им съгласно „Регламент за изпълнение” /ЕС/ 2015/ 2403, по реда, предвиден в чл. 91 от ЗОБВВПИ, както и с „*преработени*” газ-сигнални оръжия.

Най-съществен директивата от 2017 г. засяга ловците, спортистите, колекционерите, участниците в исторически възстановки, и най-много притежателите на газ-сигнално оръжие, които са стотици хиляди.

Маркирам само няколко от убийствените рестрикции.

По същество се забранява придобиването, съхраняването и употребата на наречно ловно оръжие, причислено в категория “А”, което засяга всички ловци, които притежават „*автоматични огнестрелни оръжия, които са видоизменени в полуавтоматични огнестрелни оръжия*” (у нас основно АК- 47), т.е., произвеждат единични, а не автоматични изстрели.

Поставят се различни условия за вместимостта на патроните в оръжията и пълнителите и пр.

Увеличава се приложното поле на оръжията на разрешителен режим – от категория „В”. Тук, в изброените девет вида оръжия, попада и „*всяко огнестрелно*

оръжие в тази категория, което е било видоизменено в изстрелващо халосни боеприпаси, боеприпаси с дразнещи вещества, други активни вещества или пиротехнически изделия или сълютно или акустично оръжие”.

Става въпрос за обезопасени оръжия, които не могат да произвеждат изстрели по предназначение (с куршум) и се използват в театрите, кино, то, и пр.

Приемането на разпоредбата **практически означава край на историческите възстановки**

с тези оръжия, които досега са на свободен режим и в продължение на повече от 15–20 години с тях патриотичните дружества са провели стотици изложби и възстановки на събития от българската военна история, гледани и аплодирани от стотици хиляди български граждани, включително президенти, министри, депутати, магистрати, посланици, генерали и офицери и пр.

Освен това, ако в изминалите столетия, включително т.нар. тоталитарен 45-годишен период след 9.IX.1944 г. до 10.XI.1989 г. е имало такива всевъзможни забрани, в музеите и гражданите отдавна да няма никакви исторически оръжия за изложби и възстановки, като „*семен спомен*”, родова памет и т.н. А те са и частна собственост, а по конституция тя е неприкосновена!

Най-драконовски се посяга и на най-елементарното неогнестрелно оръжие (чл. 4, ал. 5 от действащия закон) - газ-сигналните револвери и пистолети, предназначени за самоотбрана (прекатегоризирани кой знае защо в „*предупредителни*“!), под претекст, че могат да бъдат трансформирани в огнестрелни оръжия. Твърдението е нелепо, понеже конструктивно и технологично те са изработени по начин и с материали, които не позволяват такава преработка, а когато някой „*оръжен гений*” извърши това, не искам да бъда на мястото на стрелеца с това оръжие, което неминуемо ще се разпадне след незначителен брой изстрели и ще доведе до нараня-

вания, а след това и до наказателна отговорност по чл. 337 от НК!..

Преди години тези неогнестрелни оръжия се продаваха на всеки български гражданин, навършил 18 г. Сега за тях, съгласно директивата на ЕС, в проекта на ЗОБВВПИ се включва нова алинея 4 в чл. 4, която гласи: „*Всяко устройство, което е проектирано за изстрелване само на халосни боеприпаси, боеприпаси с дразнещи вещества, други активни вещества или пиротехнически сигнални изделия, и което може да бъде видоизменено така, че да произвежда изстрел с куршум или снаряд чрез действие на взривно вещество, се смята за огнестрелно оръжие*”.

Така тези оръжия, които преди години бяха на „*свободен режим*”, а преди няколко години преминаха на „*регистрационен режим*”, сега преминават на „*разрешителен режим*” наред с обикновените пистолети, револвери, карабини и пр.! Ако това не е част от дяволски план в стил „*анаконда*” за лишаване на населението от каквито и да е средства за защита, здраве му кажи!

Наред с това не се посочва **кой ще оперега дали това „устройство” може да бъде видоизменено**

по описания начин. Не става ясно и какво ще стане с хилядите оръжия, наричани „*устройства*”, за които собствениците не могат или не искат да получат разрешения от МВР за притежаване! Защото за това се изискват свидетелство за съдимост, документ от прокуратурата за липсва на висичи досъдебни производства, завършен курс за боравене с оръжие, психопреглед, отсъствие на административни нарушения през последните години, доказана необходимост и пр. и пр., които струват не само пари!

Навярно гражданите ще бъдат лишени от тяхната собственост (одържавени), съгласно закона, ако в едногодишен срок не ги продадат, дарят, заменят и пр. на правоимащо лице, без компенсация от държавата, както стана навремето с гладкоцевните пушки тип „*нопа*” за охрана и самоотбрана!

Кому е нужно това и защо с директиви и закони безпардонно се ограничават правата на изрядните граждани, без да има доказана реална нужда от това?

Обратно, **престъпниците не се интересуват от директиви и регламенти**,

безпрепятствено се снабдяват с истински съвременни огнестрелни оръжия и вършат с тях каквото си искат престъпници. Практиката го доказва. Но те ще бъдат облагодетелствани в тази насока с готвените промени в закона. Защото ще знаят,

че срещу тях няма да се изправи въоръженият гражданин, даже с т.нар. газ-сигнално „*устройство*”, наричано „*предупредително*”. Може би за да предупреди престъпника, че гражданите не разполага с истинско оръжие и затова ще търпи всякакви насилия и издевателства!..

И още нещо. След 2015 г. в Европа терористичните актове като правило не се извършват с огнестрелни оръжия, още повече законопритежавани, а с обикновени ножове, мачете, брадви, автомобили, отнети оръжия от органи на властта и др.

Нашето действащо национално законодателство дава достатъчно правни гаранции за контрол и защита от неправомерно използване, както и за преработване на огнестрелно оръжие, а при нарушения санкциите по наказателния кодекс и ЗОБВВПИ са основателно завишени.

В заключение ще добавя, че наред с директивите на ЕС за забрана на производство и търговия с „*криви краставици*”, отглеждани на „*шастливи кокошки*”, поставяне на огледала и гумени играчки в свинфермите, тунели за костенурките и пр., трябва да останем и без част от досегашните средства за лов, спорт, самозащита, колекционирание, възстановки и др. Така въвежданите ограничения в оръжейното притежаване е фактическа победа на престъпниците и терористите над гражданите на ЕС и вероятно не целят само да осигурят и подобрят защитата им.

Това явно е почувствано от правителството на Чехия. Затова от медиите научаваме, че министърът на вътрешните работи г-н Хованец е заявил: „*Струва ни се ненормално да разоръжаваме собствените си граждани на фона на продължаващото общо влошаване на безопасността*”. Явно чехите държат на своите исторически традиции и ценят правото на самоотбрана, след като министърът е заявил в прав текст, че издевателствата на еврочиновниците над законопослушните граждани са неадекватни, че гражданите не са „*рискова група*”, а фактор за обществената безопасност. Освен това той е инициирал подаване на иск до съда на ЕС срещу последната директива за оръжията.

Правителството на Полша също предоставя възможност на гражданите ефективно да защитават живота, здравето и имуществото си от престъпни посетателства „с всички средства”. Предлага се в НК да отпадне понятието „*превишаване на пределите на неизбежната отбрана*”. Съдът ще се занимава само с „*особени случаи*” (например ако някой застреля нападателя, когато той вече се е предал, или в гръб, ако е побягнал и т.н.).

В Унгария премиерът консерватор Виктор Орбан вижда нещата по подобен начин. Според него младите унгарци следва да придобиват оръжията културно и отговорно отношение към огнестрелното оръжие, което от своя страна ще ги мотивира да се чувстват уверени в себе си, да се изграждат като волеви личности, които с чувство за отговорност и способност ще могат да се защитават себе си и околните.

Затова би следвало и нашият държавен ръководители да се вслушат и солидаризират с държавниците от т.нар. Вишеградската четворка, защото проблемите ни са едни и същи.

Ето защо призовавам: господа управляващи, не посягайте безпардонно на оръжието на населението. То има отношение към националната сигурност и обществената безопасност!

Полк. о.з Тодор ПРЕДОВ, д-р по право, кримнолог, учител в НД „Традиция” 22.06.2018 г.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР Минчо МИНЧЕВ

РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-ик. н. Бонач АСЕНОВ **акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ**
Илияна БЕЛВА (зам. главен редактор)
Проф. д-ик. Марин БЕЛОВ
Проф. д-ик. Нако СТЕФАНОВ **акад. Николай ХАЙТОВ**

ст.н.с. Румен ВОДИНИЧАРОВ
Проф. д-р икт. н. Тодор МИШЕВ
Фотографи Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София ул. Пиротска №3
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
“Втора Зора” ЕООД

Печат “Нюзпринт”, София, ул. “Тинтява” 100
БАНКОВА СМЕТКА:
УниКредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC UNCRBG5F

Примат с оригинали по стандарт 30 реда, 56 машинописни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат. Броят е приключен редакционно на 22.06. в 14 часа. Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа

ISSN 1310-8492

В ПАМЕТ НА ЕДИН НЕОТРЕКЪЛ СЕ КОМУНИСТ

Минчо МИНЧЕВ

На днешния ден, 26 юни, се изпълват шест месеца, откакто ни напусна Костадин Чакъров. Тези думи са за него, за времето, за идеята, за надеждата и морала. И за отечеството. Защото извън нестихващата болка и гнетящата пустота за неговите близки и

Костадин Чакъров

семейството му, Костадин Чакъров като личност и обществена позиция бе аргументът и основанието на една съпротива срещу безвремето, срещу деградацията на идеи и институции, срещу бездуховността и подличкия гечинмек на довчерашни пламенни безсребреници и идейни трегери.

Роден на 22 декември 1947 г., Костадин Чакъров е типичен представител на първото поколение политици, израснали изцяло в условията на социалистическа България. Той завършва висшето си образование в Юридическия факултет на Софийския университет, откъдето започва и политическата му дейност като активист на Комсомола. След това е секретар на ДКМС в Пловдив, а по-късно и в Централния комитет на младежката организация в София. Работи в Комитета за култура, а след това, до преврата на 10 ноември 1989 г., е политически сътрудник в кабинета на Тодор Живков.

На 41-годишна възраст Костадин Чакъров сподели съдбата на десетки хиляди дейци на обществените организации в Народна република България, които бяха охулвани и унижавани за своите социалистически убеждения и минало. Те бяха отдавали сили и младост

в построяването на едно неотменимо бъдеще, в което бяха повярвали, но „нашествието на демократите“ изискваше да бъдат разтерзавани мечтателите, да бъдат заклеймявани „номенклатурчиците“, да бъдат отречени достиженията в развитието на обществото и държавата. И поради това тяхна неизменна участ най-често бе привързването им на по-

зорния стълб на дирижираното обществено порицание. И то бе толкова-по-шумно и ядовито, колкото по-дълго упорстваха да носят чрез своите идеи и поведение изобличаващата табелка на предварително осъ-

дения - „комунист“.

Костадин Чакъров бе наблюдавал и осмислял „престройството“ у нас от командната вишка на т. нар. втори етаж, и знаеше много повече от мнозина посветени в тайните на Харвардския проект и Вашингтонския консенсус и как те се проектират върху съдбата на България. За разлика обаче от много свои бивши другари той не сведе виновно глава, не се покая и не се съгласи като някои от тях с мълчание и съгласателство да откупи удобната, но съмнителна безметажност на едно лесно и осигурено благополучие. С аргументите на

правдата и истината за онази България, която загубихме, той начена своята несвършваща до последния му час битка в защита на нейната социалистическа същност и образ. И не се умори. И не се отказа. Отказаха се да излязат срещу него и да спорят опоненти и отрицатели, защото Коста, както никой друг, разполагаше с неизчерпаем ресурс от факти, данни и съкрушаваща информация.

Костадин Чакъров оцени честно и открито делото на дългогодишния ръководител на БКП и на държавата – Тодор Живков, и изобличи задачите и пусковия механизъм на позорната съдебна разправа с него, въстана срещу лъжите и клеветите на появилите се изневиделица „герои“ на антикомунизма. Но най-значимата негова победа бе срещу моралните поражения на идеята, които бяха обещали на този народ да го отведат в комунизма, а го замъкнаха в ямата на най-безпросветния и безчовечен капитализъм.

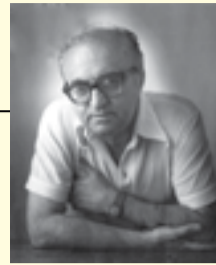
Наред с други дейци от съзидателните 45 години, като Иван Пехливанов, Георги Йорданов, Георги Караманев, Огнян Дойнов, Георги Панков, Стоил Фердов и други, той написа през 2001 г. своето свидетелство за механизмите на властта и пълзящото предателство, които погромиха България.

„От втория етаж, или нашествието на демократите“ бе книга, която се нареди до „Свидетел на историята“, до двутомника „Притаени мигове“, до „Животът ми през три епохи“, до „Спомени“, до „Епизоди от един живот“ до „Предизвикана изповед“ на споменатите по-горе крупни личности и строители на социалистическа България, и заедно с „Мемоари“ на Тодор Живков допринесе да бъде възстановен в голяма степен образът и ценностите на едно неповторимо време на съзидание и възход във всички области на обществения и държавния живот. Време на търсене на пътища за извеждане в нова орбита възмогането на една нова България.

Много се старая и наемници, и отрицатели, и няма

САМУИЛОВИТЕ БОЙЦИ

Георги СТРУМСКИ

...Газеха
обрулената шума.
Спъваха се
в камъни край Струма.
Вслушваха се в птица погранила
слепите бойци на Самуила.

През долища, ниви и поляни
люшкаха се те като пияни -
бавно, глан във глан и стъпка в стъпка,
с болка пареща и с обща тръпка.

В кървавите бездни на очите
гаснеха пожари страховити
и превръщаха се в ями тъмни,
от които няма да разсъмне.

Царят - блед - изправи се край друма.
Вдигна глан към божията страх.
И се свлече. Дума не продума.

Слепите бойци
не го видяха.
Те върваха, яко уловени,
към дима на къщите рождени,
към гласа на лястовица мила,
към Беласица, Пирин и Рила -
там,
където, плахи и злочести,
чакаха ги техните невести,
за да срещнат своите стопани.
С благ мехлем да вържат люти рани.
И сред писък на дълбоки ноци
да им раждат
яснооки рожби.

как да им се отрекат достиженията в заличаването на правдата за онези 45 години, за които те лекомислено обявиха, че стигат. Вятърът на историята обаче, като велик demiurg, все по-настойтелно размята и разпердушинва наплевателствата им, разголва лъжите, сплетните и сквернословията. И става видно, че е малко да бъдат унищожени материалните свидетелства на социализма, че не вършат работа зачеркванията и отрицанието на духовните постижения на социалистическа България.

„Този народ - в това вярваше Костадин Чакъров, - е непоправим в постоянството на

стремежа си за справедливост. Днес той е притихнал под тежестта на социалните неволи и перфидните похвати на новото робство, което се старее да го затрие!“...

На това място винаги се намесвах, за да добавя, че той е жилав, че отдалече тръгва кръвта му и надалече отива, че е неизтребимо неговото име и че ще дойдат нови поколения и те ще умножат и волята, и силите на българското племе.

„Сега е време за събиране на камъни - добавяше Коста, - идват други времена, които ще отмият калта и ще открият мечтата. И тя ще стане реалност.“

Коста Чакъров си отиде от този свят внезапно. И без време. Не, не бяхме най-близки приятели, но мога да свидетелствам за болката на мечтателя и воина от петата кохорта на легиона. Пък и чисто по човешки му дължа благодарност, че заради делото и мястото на „Зора“ в поройното време на прехода, което пред очите ни отнасяше мечти, надежди и упования, той стоически изкачваше стълбите до шестия етаж в Полиграфическия комбинат, за да „менимо мисли“, както обичаше да се изразява, за пътищата на общото дело. И разбира се, да ме зареди с кураж и стоицизъм. Той не понасяше тесни пространства и поради това не ползваше асансьор. Затова пък обичаше да се доверява на крилете на надеждата. И на сърцето си. Те заедно го въздигаха високо-високо, откъдето може би е виждал онази друга България, която като неотрекъл се от правдата комунист, не се умори да защитава.

